

[Svend Heiselberg]

som, her kan man sige den gode del, den aktive del af erhvervslivet forstår. Man skal nemlig væk fra statsstyringen, de forskellige statsstøtteordninger, som Socialdemokratiet mener man skal basere sin tilværelse på.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg forstod af hr. Svend Heiselbergs bemærkninger, at det skulle gå på Industrirådet. Må jeg citere fra Industrirådets brev af 6. december 1989 til industriministeren. Hr. Ove Munch skriver:

»Jeg vil ikke lægge skjul på, at vi finder mas-sakren på eksportfremmeordningerne meget chokerende. Vi håber derfor meget, at du vil være i stand til at fordele smerten anderledes.

Og så vil jeg i øvrigt sige, jeg glæder mig meget til debatten i morgen om landbrugets produktionsafgift med Venstres ordfører.«

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil godt starte med at sige, at efter Fremskridtspartiets mening er statstilskud og statsstyring lige ringe, hvad enten det kommer fra regeringen eller fra Socialdemokratiet. Det synes jeg bare jeg indledningsvis ville sige.

Fremskridtspartiet er helt enig med industriministeren i, at det er vigtigt at styrke erhvervsudviklingen i Danmark, styrke den internationale konkurrenceevne. Vi er også enige i, at vi skal fremme udvikling og udnyttelse af teknologisk, ledelsesmæssig og markeds-mæssig viden, at vi skal fremme virksomhedernes eksport og internationalisering, og at forskningen og udviklingsindsatsen i virksomhederne skal fremmes.

Når det gælder lovforslagets § 1, er Fremskridtspartiet altså helt enig med industriministeren. Men her hører enigheden også op, for resten af forslaget bygger kun på statsfinansiering, statstilskud, lån, udviklingskontrakter, projektgarantier og meget andet. Her skal industriministeren altså ikke regne med at få støtte fra Fremskridtspartiet.

Jeg blev ellers meget glad, da industriministeren kort efter sin tiltræden i TV-Avisen sagde, at hun var imod statsstøtte til erhvervslivet. Industriministeren må ikke have det særlig godt med dette lovforslag, fordi det i bund og grund handler om netop statstilskud.

Fremskridtspartiet har som sagt udarbejdet et erhvervsfrihedskatalog, som giver præcise anvisninger på, hvordan man virkelig kan lave frihed for det danske erhvervsliv, frihed til at arbejde, til at udvikle sig, til at eksportere – alt sammen noget, som er så vigtigt for det, erhvervslivet trænger til her i Danmark, nemlig at blive frigjort fra alle de restriktioner, som både denne regering og tidligere regeringer i årevis har trukket ned over hovedet på dem.

Erhvervslivet trænger også til at blive lettet på sine omkostninger. Det er jo omkostningsniveauet, som har hæmmet det danske erhvervsliv i årevis, og her er det ikke bare lønomkostninger og renteudgifter, her er der også tale om miljøudgifter og meget andet.

Kun gennem kraftige besparelser og skattelettelser, som Fremskridtspartiet har slået til lyd for i mange år, vil begge dele, både lønomkostningerne og rentebyrden, blive sænket, og det vil have langt større indflydelse på erhvervslivets muligheder for at klare sig i den internationale konkurrence end dette forslag, som kun bygger på tilskud, lån og projektgarantier. Det er ren kosmetik, det her handler om. Men det kan jo også være nødvendigt en gang imellem. Det ser som regel pænt ud, og det gør ministerens lovforslag også.

Desuden kunne industriministeren godt have medvirket ved at sørge for, at regeringen foruden at lempe de økonomiske byrder også prøvede at ophæve nogle af alle de unødvendige restriktioner og bestemmelser, som gennem tiden er blevet pålagt erhvervslivet, og som efterhånden er så indviklede, at mindre erhvervsdrivende overhovedet ikke har nogen mulighed for hverken at gennemskue eller administrere dem. Advokater, skatteeksperter og revisorer har kronede dage; de bliver mere og mere kronede, jo mere snørklet lovgivning vi får. Her tænker jeg på de miljøforanstaltninger, som er gennemført, og de meget indviklede sikkerhedsregler, som er gældende. Jeg kunne nævne mange andre ting.

Hvordan skal erhvervslivet virkelig lattes, så det batter noget? Man skulle reducere den slags lovgivning til kun at omhandle det, som er strengt nødvendigt, og ikke have reguleringer og restriktioner bare for deres egen skyld.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at erhvervslivet, hvis det levede under frie forhold, selv ville være i stand til både at finde ud af at